

БОЖА ІСКРА

№ 10 (51) Жовтень 2016 року

ВИДАЄТЬСЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ БЛАЖЕННІШОГО ОНУФРІЯ,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

СВЯТО ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Свято Покрови Божої Матері - одне з найбільш шанованих в Православній Церкві. "Дева днесь десь предстоит в церкви и с лики святых невидимо за нас молится Богу", - співає Церква в цей день.

Це дивовижне явище Богородиці, в якому відбулося її Материнське заступництво за всіх християн перед Господом, відбулося в IX столітті в Влахернській церкві Константинополя, куди в V столітті з Палестини була перенесена риза Богоматері, її головний покрив (мафорій) і частина поясу.

У царювання Льва Філософа (886-911) в його кордони вдерлися сарацини. Не маючи достатньо сил протистояти загарбникам, жителі Константинополя поклали сподівання на Пресвятую Богородицю. І неділю, під час літургії, святий Андрій, Христа ради юродивий, побачив Пречисту

Діву, яка йшла повітрям. Богородиця сяяла небесним світлом і була оточена Ангелами і сонмом святих. Святий Іоанн Предтеча і апостол Іоанн Богослов супроводжували Царицю Небесну. Схилившись, Пречиста Діва почала зі слізьми молитися за християн про позбавлення їх від ворожої навали і довгий час стояла також в молитві. Підійшовши до престолу, Вона продовжила старанну молитву і, закінчивши її, зняла зі Своєї голови покривало і простягнула його над людьми, які молилися в храмі. Покров в руках її сяяв "краще променів сонячних".

Святий Андрій з острахом і трепетом споглядав це Божественне бачення і запитав, яка стояла поряд свого учня блаженного Єпіфанія: "Чи бачиш, брате, Царицю і Пані, що молилась про весь світ".

Учень відповідав: "Бачу, святий отче, і жахаюся". Пречиста Діва стояла "на воздусе молебно простирающу всечесней Свои руке, просяще умирения миру и

спасения душ наших".

Святий Андрій і Єпіфаній, котрі удостоїлися споглядати як молиться Богоматір, довгий час дивились на розпростерте перед народом Покривало і Славу Господню, що блищала, як блискавка. Доки була там Пресвята Богородиця, мабуть було і покривало, після відходу ж її і воно зробилося невидимим але, взявши з собою його, Вона зберегла благодать, колишню там. За заступництва Пречистої Діви ворог був відігнаний від стін Константинополя. У Влахернській церкві збереглася пам'ять про дивне явище там Богоматері.

У радісний день Покрови Божої Матері Церква молиться своїй Всеблагий

Заступниці: "Покрый нас честным Твоим покровом и избави нас о всякого зла, молящи Сына Твоего, Христа Бога нашего, спасти души наша".

У той же день святкується пам'ять преподобного Романа Солодкоспівця. Він жив в V столітті в Константинополі і був паламарем у храмі Святої Софії.

Святий Роман не мав дару читання і співу. Одного разу в надвечір'я Різдва Христового він читав в храмі кафізми, але так погано, що його довелося замінити. Прийшовши додому, він в печалі довго молився перед іконою Божої Матері. З'явившись йому в тонкому сні, Пресвята Діва наказала з'єсти поданий список. Так преподобний отримав дар твори і виконання церковних піснеспівів. За всенешної в день Різдва Христового святий Роман чудово проспівав свій перший кондак: "Дева днесь Пресущественнаго раждает...". Преподобним Романом Солодкоспівцем було складено близько тисячі пісень, що прославляють Господа, Його Пречисту Матір і Його святих угодників.

Пам'ять святкування Покрови Божої Матері та пам'ять преподобного Романа Солодкоспівця відбувається 1 (14) жовтня.

ХРЕСНА ХОДА

2 жовтня 2016 року з благословення Преосвященнішого єпископа Олександрійського і Світловодського Боголепа відбулася загальноєпархіальна Хресна хода від с. Ганнівки до с. Іскрівки Петрівського округу. Протяжність ходи понад 8 кілометрів. Бажання помолитися біля мощів святого та взяти участь у спільному подвизі щороку збирає все більше православних.

О 8-й ранку в Ганнівці владика звернувся до всіх із закликом проявити терпіння та наповнити свої серця молитвою за мир і єдність в державі, за своїх дітей, за їхнє майбутнє, за сім'ю.

Хода розпочалася близько 8:30, проте поповнювалася аж до самої Іскрівки, де кількість людей вже налічувала більше тисячі разом з духовенством.

Перед початком літургії архієрей подякував присутніх за подвиг, за небайдужість, за неформальність, які будуть запорукою спільної надії на милість Божу та Його благословення.

Богослужіння відбувалося біля Хресто-Воздвиженського старовинного храму Іскрівки, де покояться мощі святого Миколая, пам'ять якого звершується саме 2 жовтня.

По завершенні Його Преосвященство привітав всіх із святом пам'яті святого, котрий вже відомий і за межами Олександрійської єпархії, свідченням чого являється постійна участь віруючих з інших областей.

У цей день люди мали можливість не тільки помолитися біля мощів святого, але й побувати на цілющих джерелах. Бажаючих було настільки багато, що інколи очікування своєї черги

розтягувалося на годину і більше.

Ввечері, з радісним настроєм та піднесеним духом, всі поверталися до рідних домівок, а в серці ще лунали церковні піснеспіви та відчуття причетності до чогось величного і важливого.

Текст і фотознімки - з сайту Олександрійської єпархії.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ІСКРІВСЬКИЙ

Святий Миколай Іскрівський (близько 1885 - 2 жовтня 1919, Іскрівка, Петрівський район, Кіровоградська область) - православний святий з України, протоієрей, священномученик зі села Іскрівка Петрівського району Кіровоградської області. Прославлений в лику новомученика.

Справжнє прізвище протоієрея невідоме - після вбивства отця Миколая його дружина двічі змінювала прізвище, син змінив його ще раз, повернувшись з концтабору, щоби захистити своїх дітей. В Іскрівці його знали просто як отця Миколай. Він був достатньо багатю людиною (мав свою землю, "носив хрест з чистого золота", користувався золотою чашею та Євангелієм в золотій оправі), його дружину звали Анна (була репресована і померла в таборах), сина - Дмитро.

Був живою, веселою людиною, люблячим батьком та чоловіком. Закінчив Духовну Академію в Санкт-Петербурзі. Був дяконом Ісаакіївського собору в Санкт-Петербурзі. За волею свого наставника праведного Йоана Кронштадтського та царя-страстотерпця Миколи II приїхав до українського села Іскрівка, щоби будувати там церкву, служити Богу та лікувати людей. Церкву було збудовано і отця Миколай тривалий час проводив там своє пастирське служіння. Церква, в котрій служив отець Миколай, пов'язана з останнім російським імператором. зокрема, цар допоміг у будівництві храму. З його особистих коштів оплачували за купу цегли, перевіз матеріалів і роботу будівельників.

За свідцтвами очевидців, багато людей вважали отця Миколая святим і при житті - до Іскрівки приїздили з усіх кінців Російської імперії з надією зцілитися чи почути пророцтво. Про дар протоієрея бачити майбутнє до сих пір ходять легенди, найвідоміша з котрих та, що священник знав, коли його вб'ють, називав точну дату і підкреслював, що ховати його будуть тричі.

2 жовтня 1919 року о. Миколая було по зв'язочу вбито

більшовиками. В цей день він відслужив Божественну літургію, відправив жінку зі сином у Кривий Ріг, відпустив усіх церковних службовців і піднявся на дзвіницю. Вдень на село налетів озброєний загін "революціонерів". Отця Миколая стягнули з дзвіниці, після побоїв і знущань вивели на сільське кладовище і розстріляли. За словами теперішнього настоятеля Іскрівської церкви о. Василя, було створено спеціальний загін, у який входило близько 50 осіб - набирали туди місцевих. Їх завданням було вбивати священників - так більшовики боролися за серця селян. О. Миколай був дев'ятим і не останнім кого убив цей загін. Вбивство о. Миколая довгий час не давало спокою усім в загоні - як засвідчено, коли о. Миколай помирав, коні ставали на коліна. Його тіло було вкинене до ями. Люди, що йшли з поля закидували його гілками та землею - забирати труп боялися.

Через три дні двоє парафіян - чоловік і жінка - вночі все-таки поховали священника, закопавши без труни.

У 1920 році, коли при владі тимчасово була УНР, отця Миколая урочисто перепоховали. Свідки твердили, що коли зі землі було підняте тіло розлилося благоухання і саме тіло виявилось нетлінним. І до 2001 року його мощі знаходилися в могилі у церковному дворі. Хрест над могилою і капличка над нею збереглися - навіть коли в приміщенні церкви був склад зерна, чіпати могилу о. Миколая ніхто не наважувався.

17 липня 2001 року Священний Синод Російської Православної Церкви під головуванням Патріарха Московського і Всія Русі Алексія II постановив славити протоієрея Миколая в лику святого.

17 вересня 2001 року відбулося віднайдення і перенесення честних мощей отця Миколая - вони були розміщені у місцевому храмі Іскрівки, для поклоніння вірних. В Іскрівській церкві, при мощах святого було багато випадків зцілень, спочатку їх фіксували, згодом перестали. При церкві є теж цілюще джерело (коло якого, за життя, у теплі часи, Святий Миколай щоденно проводив служіння), за водою котрого приїздить багато православних паломників.

Молитва священномученику Николаю Искровскому

О великий угодник Божий и предивный пастырю наш, отче Николае! Призри от горния славы на нас тяжестию грехов сердечно ослепленных и теплохладностию зараженных. Молися, святче Божий, да сподобит нас Господь стяжати благодать для покаяния, вновь обрести любовь к возстановлению утраченного сострадания, и Святую Русь пред Господом очистить верою для нашего спасительного оправдания. Помози нам, отче Николае, в вере устояти, чад своих под святым покровом Пречистой Девы Богородицы достойно укрывать, соборно в покаянии благодать спасения стяжати, да сподобимся с тобою наследия Царствия Небесного и вечного познания творений Божиих и благодатного славословия Пресвятей Троице: Отца, и Сына, и Святого Духа, ныне, и присно, и во веки веков. Аминь.

ЖИВ-БУВ ПТАХ

Жив-був птах. Птах із сильними крилами, з блискучим різнобарвним оперенням. Істота, створена для вільного польоту в піднебесі, народжена, щоб радувати очі тих, хто стежить за нею з землі. Якось жінка побачила птаха і полюбила.

Серце її калатало, очі блищали від хвилювання, коли з відкритим від подиву ротом дивилася вона, як летить цей птах. І той покликав її летіти з ним разом - і вирушили вони по синьому небу в злагоді один з одним. Жінка захоплювалася птахом, шанувала і славила його. Якось їй спало на думку, що птах цей напевно колись захоче полетіти в далекі краї, до невідомих гір. І жінка злякалась - злякалась, що з іншим птахом ніколи не зможе відчутти нічого подібного. І позаздрила - позаздрила уродженому дару польоту. І ще злякалась самотності. І подумала: "розставляю я тенета. Наступного разу птах прилетить - а полетіти не зможе".

А птах, який теж любив цю жінку, наступного дня прилетів, потрапив в тенета, а потім був посаджений в клітку.

Цілими днями жінка милувалася птахом, показувала предмет

своєї пристрасті подругам, а ті казали: "Тепер у тебе є все". Але дивні справи стали творитися в душі цієї жінки: птаха вона отримала, приманювати його і приручити більше не було потреби, і потроху згасав інтерес до нього. Птах же, втративши можливість літати (а в цьому і тільки в цьому полягав сенс його буття), полиняв і втратив свій блиск, став потворним, і жінка взагалі перестала звертати на нього увагу: тільки стежила, щоб корму було в достатку, та щоб клітку чистили. І в один із днів птах взяв та й помер.

Жінка дуже засмутилася, тільки про нього і думала, і згадувала його вдень і вночі, але тільки не те, як він нудився в клітці, а як побачила вперше його вільний політ під хмарами. А зазирни вона собі в душу - зрозуміла б, що полонила її не краса, а свобода. І міць його розправлених крил. Втративши птаха, її життя втратило сенс. І постукала до неї в двері смерть.

"Ти навіщо прийшла?" - запитала її жінка. "Щоб ти знову змогла літати зі своїм птахом по небу, - відповідала смерть. - Якби дозволила йому залишити тебе і незмінно повертатися, ти любила б його і захоплювалася б ним ще дужче. А ось тепер, щоб тобі знову побачити його, без мене справа ніяк не обійдеться".

(З книги Паупо Коельо).

Душа - як птах

Душа, как птица, с клетки рвётся -
Стремится к свету, к небесам...
Душа, как песня, в счастье льётся;
Грустит душа, коль в грусти сам.

Открой же клетку - дай свободу!
Почувствуй счастья полноту!
Познай своей души природу!
Любви постигни красоту!

И мир откроется иначе,
Спадет былая пелена -
И станет ясною задача,
Зачем Земля нам создана...

Ирина Артлис.

Поки ти живий

Пока ты жив -
ты значишь слишком много.
И по дороге жизни, чуть дыша,
Роняя в пыль изодранные ноги,
Ты ищешь тех, в ком теплится душа.

Года, века, секунды и минуты
В забытых книгах, летописях, снах
Ты ищешь способ сбросить тела путь
Забыв про голод, суету и страх.

Хватаешь по крупице от всего...
Оставь свой пыл и вечную тревогу!
Ты от Любви рожден и для Неё,
И только в Ней найдешь дорогу к Богу.

Просимо читачів газети помоли-
тись про здоров'я рабів Божих Юлії,
Марини, Сергія, Олени, Арсенія,
Ангеліни, Ксенії, Анатолія, Віктора,
Людмили, Вікторії, Ольги, Миколая,
благодійників Едуарда і Тетяни.

ОБИБИРАЙ БЛАЖЕНСТВО

Притча

Майстер Бахауддін все своє життя був щасливим, усмішка ніколи не сходила з його обличчя. Все його життя було просякнуте ароматом свята! Навіть вмираючи, він весело сміявся.

Його учні сиділи навколо, і один запитав:

- Чому ви смієтесь?

Старий Майстер відповів:

- Багато років тому я прийшов до мого Майстра молодію людиною, сімнадцятирічним, але вже глибоко страждаючим. Майстру ж було сімдесят, а він сміявся просто так, без будь-якої видимої причини. Я запитав його: "Як вам це вдається?" І він відповів: "Всередині я вільний у своєму виборі. Просто це - мій вибір. Щоранку, коли я відкриваю очі, я ставлю питання, що вибрати сьогодні - блаженство чи страждання? І так трапляється, що я вибираю блаженство, адже це так природно".